

Θα γύριζε

Στεκόμουν, εκεί, στο πεζοδρόμιο με την ουρά μου να κουνιέται, όλο και πιο αργά, και με τα αυτιά μου τεντωμένα, περιμένοντας.

Το αφεντικό μου θα γύριζε σίγουρα. Απλά με είχε αφήσει λίγο να κάνω τη βόλτα μου. Πάντα με σκέφτεται και με αγαπάει.

Γι' αυτό και το πρωί με έβαλε στο αυτοκίνητο και με έφερε σε αυτό το άγνωστο μέρος της πόλης. Για να εξερευνήσω.

Θυμάμαι όταν φτάσαμε άνοιξε την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου, όπου και βρισκόμουν, και με έβγαλε έξω με το λουρί μου. Ύστερα το έλυσε και το πέταξε μέσα στο αυτοκίνητο. Ήθελε να νιώθω πιο ελεύθερος καθώς έκανα τη βόλτα μου. Μετά μπήκε, κι αυτός, βιαστικά μέσα και έφυγε. Ήθελε να με αφήσει μόνο να κάνω ότι θέλω.

Αλλά θα γύριζε. Κι ας είχε περάσει μια μέρα. Μπορεί απλά να ήθελε να μείνει λίγο μόνος του. Άλλα θα γύριζε.

Δεν με είχε παρατήρει. Πώς θα μπορούσε; Αφού είμαι ένα τόσο καλό σκυλάκι. Έτσι λέει και ο ίδιος.

Εκτός, όμως, κι αν ήθελε να πάω εγώ να τον βρω και να του αποδείξω πόσο καλός σκύλος φύλακας είμαι.

Με τη μουσούδα στο έδαφος, μύριζα τον δρόμο. Αλλά, όπως κι αυτός, η μυρωδιά του είχε χαθεί. Έτσι επέστρεψα εκεί που καθόμουν και περίμενα. Περίμενα. Κι ας μαζεύονταν μαύρα σύννεφα κι ας άρχιζε να ψιχαλίζει κι ας γίνονταν τα δάκρυα φόβου μου ένα με τη βροχή, εγώ περίμενα. Περίμενα. Γιατί το ήξερα. Ήμουν σίγουρος. Θα γύριζε.

(Δεν γύρισε ποτέ)

Κατερίνα Παπαγεωργίου Α2

11/5/2025